

GESPREK VOOR DRIE HEREN EN DRIE SLIMME JONGENS

De kamer werd door een bureau van drie meter breedte precies in tweeën gedeeld. Erachter stonden drie stoelen en ervoor ook, al waren de stoelen aan de voorkant van aanzienlijk mindere kwaliteit. Op de middelste stoel achter het bureau zat een man die het bekijken waard was. Hij was van enkels tot nek gestoken in een grijs joggingpak dat zweetplekken vertoonde op de borst en bij de oksels. Aan zijn voeten zaten sportschoenen die er uitzagen of ze honderd dollar per stuk hadden gekost, maar erboven was een smalle rand vaalwitte sokken te zien vol rafels. Het joggingpak was oud en vrijwel tot op de draad versleten. Boven het pak hing een bijna rond hoofd dat aan de joggingkledij leek vast te zitten. Wie snel keek, kreeg de indruk dat de nek volkomen ontbrak, al maakte zelden iemand zich druk over de nek. De aandacht werd meestal volledig getrokken door andere onderdelen, waarvan de voornaamste een snor was met punten van vijftien centimeter lengte. De punten hingen niet, maar staken horizontaal zijwaarts uit. Midden tussen de punten, maar wel enkele centimeters lager, begon de steel van een pijp. De steel had de vorm van een altsaxofoon. De pijpenkop was de beker en was groot genoeg voor een half pakje tabak per keer. Uit de pijp kwam een wolk als van een middelgrote stoomtrein en

daardoor waren de mannen die links en rechts zaten niet scherp waarneembaar.

Rechts zat Bill Holden, chef van het bureau Chicago van UST, United States Tours, een organisatie die reisleiders leverde voor bussen gevuld met toeristen die de Verenigde Staten wilden bekijken. Holden was groot, zeer kortgeknipt en gespierd. Meestal was zijn gezicht bruin, maar ditmaal was het bleek. Hij zat in zijn eigen kantoor aan East Oak Street in Chicago en hij had overduidelijk last van de rook, maar hij durfde er geen opmerking over te maken. Daarvoor waren een paar goede redenen die nog uitgebreid aan de orde komen.

Links van de Pijp zat iemand die leek op de Dood van Pierlala uit een poppenkast. Hij was zeker twee meter lang en graatmager. Hij droeg een lichtgewicht zomerkostuum, maar hij zag eruit of hij zich het best thuis voelde in zwart. Met zijn rechterhand maakte hij korte bewegingen. Het was net alsof hij in gedachten een paraplu vasthield die hij voortdurend bewoog. Hij was erg Engels en hij was de vorige dag in Chicago aangekomen op verzoek van toeristen die getroffen waren door een lange reeks van tegenslagen op hun vakantiereis. Zijn naam was Griffith en zijn taak was uit te zoeken waardoor de raadselachtige rellen die bustochten begeleidden, waren ontstaan. Hij voelde zich lichtelijk schuldig omdat hij de vorige dag in het luxueuze Hilton and Towers hotel in slaap was gevallen en na zes uur in de middag geen seconde aan toeristen

had gedacht. Ook hij had last van de rook, maar ook hij hield zich stil. Hij was gast. Een Engelse gast. En Engelse gasten klagen niet, vond de heer Griffith. Engelse gasten klemmen hun lippen op elkaar en laten zien hoe knap ze ijsig kunnen zwijgen.

Voor het bureau stonden drie rechte kantoorstoele. Van links naar rechts, gezien vanaf de deur die toegang gaf tot de personeelsruimte, zaten daar de jongheren Evers, Prins en Roos.

Bob Evers zat onderuitgezakt en keek of hij ergens anders was. Arie Roos humde zacht ...